

ΝΥΚΤΕΣ

Ἦν ἐκ τῆς νυκτερινῆς φυσιογνομίας, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουσι τὰ σαλόνια τῶν ὑποψηφίων δημάρχων μας θελήσωμεν νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐκδιλουμένης ἐν αὐτοῖς ζωῆς καὶ κινήσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῆς δημοτικότητος, ἥτις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, βεβαίως τὸ σαλόνι τοῦ κ. Σούτσου φανερώτατα καὶ πολὺ, πολὺ ὑπερτερεῖ κατὰ τοῦτο τῶν δύο ἐτέρων συναδέλφων του αἰθουσῶν τῶν κκ. Φρεαρίτου καὶ Μελά, ἐντὸς τῶν ὁποίων κῦτχίσταμεν χθές νὰ ρίψωμεν διαδατικὸν βλέμμα.

Τὸ σαλόνι τοῦ Σούτσου, ἐντὸς τοῦ οὐοίου καθ' ἐκάστην νύκτα προσδέχεται τοὺς φίλους του, δὲν εἶνε σαλόνι, ἀλλ' οὔτε σάλα· εἶνε εὐρυάτη αὐλὴ ὑπαιθρος, κατέχουσα τὰς δύο πλευράς τῆς οἰκίας του· πρὸ ταύτης τῶν ἄλλων τὰ σαλόνια φαίνονται κλωδιά. Καὶ ὁμως εἶνε ἀδύνατον, μόλις εἰσέλθετε, νὰ προχωρήσετε ἐλευθέρως· πρέπει νὰ θέσετε εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἀγκῶνας καὶ τὴν ὑπομονὴν σας· τόσον πολλὸς εἶνε ὁ συνωστισμός. Τριγύρω σας βλέπετε πρόσωπα ἐξ ὅλων τῶν τάξεων, ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμονος, μέχρι τοῦ ἐργάτου. Ζωηρὰ κουβέντα, ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου τῶν, περιφρόνησις διὰ τὸν χρηματοσπορέα ὑποψήφιον κ. Μελά, περὶ τοῦ οὐοίου ἐν φαιδρότητι ἀνακοινοῦσιν ὅτι καὶ τὰ χρήματα θὰ τοῦ φάνε, καὶ τὸν ψῆρο δὲν θὰ τοῦ τὸν δώσουν, — ἐκείνοι δὴλ. εἰς τοὺς οὐοίους ἐλπίζει· ὅμιλοι σχηματίζονται, ὄρθιοι, συζητοῦντες ἢ καθήμενοι τριγύρω εἰς εὐρέα λαϊκὰ τραπέζια. Συζητοῦσιν ἢ ἀκροῶνται τῆς ὑφ' ἐνὸς ἀναγνώσεως ἀρθροῦ ἐφημερίδος, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐνδιαφέρει. Τὸ γενικῶς εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ χέρια κυκλοφοροῦν φύλλον εἶνε τὸ *Μὴ Χάρεσαι*. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὠρχαίαι θαλερώταται πολύφυλλοι ἀκακίαι, καὶ λεύκαι, μακράν τοῦ ἄττικου κοινορτοῦ καταπράσινοι κατατιολίζουν τὴν αὐλὴν ἐπὶ τὸ εἰδυλιακώτερον,

μέχρι καὶ τοῦ νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀφωσιωμένων ἐκλογέων τοῦ κ. Σούτσου ἀκροστιχίδας ὑπὲρ αὐτῶν αἵτινες χθές διενέμοντο ἐκεῖ καὶ ἐν ἀγαλλιάσει ἐδίχθαι. Ἰδοὺ καὶ ὁ ὑποψήφιος· τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα κάμνει νὰ προέχῃ ἡ κεφαλὴ του μεταξὺ τῶν ἐκλογέων του· χαιρετᾷ, μειδιᾷ, ὑποβάλλεται εἰς χειριφίας, τὸν στριμῶνον, τοῦ ὁμιλοῦν ἰδιαιτέρως, τοῦ ὁμιλοῦν φανερά· χάνεται, ξαναφαίνεται. Ἡ συρροὴ αὐξάνει· δὲν σᾶς ὠρελεῖ ὁ ὑπεράνω σας οὐρανός· πνίγεσθε, ἀσφικτεῖτε καὶ ἐξέρχεσθε.

Περὶ τῶν ἄλλων δύο δὲν ἔχομεν δυστυχῶς πολλὰ νὰ εἴπωμεν·

Διευθύνεσθε εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου· ἐκεῖ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς καὶ γειτονεύοντα πρὸς ἄλληλα θὰ ὀρῆτε τὰ σαλόνια τῶν Φρεαρίτων καὶ Μελάδων. Μακρόθεν σᾶς ἀνοίγουν τὴν περιέργειαν τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ κ. Φρεαρίτου· πλησιάζετε· ἐξω τῆς θύρας· του κουβεντιάζουν μερικοὶ, ἀποτελοῦντες δύο τρεῖς, κύκλους· στέκεσθε κοντὰ εἰς τὸν ἕνα καὶ ἀκούετε·

— Νὰ μὴ ὄγῃ ὁ Φρεαρίτης! μωρὲ θὰ εἶνε κρίμα! ὁ Φρεαρίτης! ὁ ὑποψήφιος τοῦ *ἐλληνισμοῦ*!

Ἄν καὶ αἱ ἀναφωνήσεις αὗται φέρουσιν ἐλεγειακὸν χαρὰκτῆρα, μειδιᾶτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, διότι ἐκείνη τῇ στιγμῇ σᾶς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ὁ κ. Φρεαρίτης εἶνε, ἀπλούστατα, ὑποψήφιος τοῦ κ. Ζυγομκλά.

Καὶ παρέχει τὸν ἐξῆς διάλογον·

— Καῦμένη, ρίξε καὶ τοῦ Φρεαρίτη, μὰ ρίξε καὶ ἕνα ψῆρο τοῦ Σούτσου!

— Μπᾶ! αὐτὸ δὲν γίεται.

— Μὰ τότε θὰ ὄγῃ ὁ Μελάς!

— Ἄ! αὐτὸς δὲ βγαίνει ποῦ δὲ βγαίνει· τὸ ξέρουμε· ἐμεῖς τὸ Σούτσο πρὸ πάντων πολεμοῦμε!

Ἐχετε ὄρεξιν νὰ εἰσέλθετε· ἀλλὰ διστάζετε, διότι ἔχετε

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱβ. ἀριθ. 544)

Τὸν βαρόνον συνήντησε κατὰ πρῶτον ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐκεῖναις, ἐν αἷς φοιτῶσιν οἱ ἄνθρωποι, οἱ υἱοὶ τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἰδίως οἱ ξένοι πλούσιοι. Ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τούτων διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ δύναται τις νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δορυφόρους, αἵτινες περιφέρονται κύκλῳ παντὸς νέου ἀστέρου.

Ἀμφότεροι οὗτοι, εἰ καὶ εἶχον φύσιν καὶ χαρακτῆρα διάφορον, συνεδέθησαν διὰ στενῆς φιλίας, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἷτιον τούτου. Ὁ βαρόνος κατέστησε τὸν Κάστορα μαθητὴν του, οὗτος δὲ ἔσχεν ὡς ὑπόδειγμα τὸν διδάσκαλόν του, τὸν συνεβουλεύετο καὶ ἐπωφελήθη ὅσον ἡδύνατο περισσότερον ἐκ τῶν διδωμένων συμβουλῶν· συντόμως εἶπεν, ἄφηνεν ἐαυτὸν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ βαρόνου, ὅστις τὸν ἐρρίψεν, ὡς λαίλαψ, ἐντὸς τοῦ εὐρέως σταδίου τοῦ τοχοδωκτικῶν βίου.

Ἡμέραν τινὰ ἡρώτησεν αὐτὸν ὁ Δεσιμαῖζ, πόση εἶναι ἡ περιουσία σας;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἀδιαφόρως, εἴκοσιν, εἴκοσι πέντε, τριάκοντα ἑκατομμύρια, ἴσως περισσότερα.

Ὁ βαρόνος ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ οἶονε ἐκτεθαμβημένος. Ὅτε δὲ βραδύτερον κατελήθη ὑπὸ στενοχωριῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ζάπλουτον φίλον αὐτοῦ.

— Πέδρο, ἔχω ἀνάγκην ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, θὰ δυνηθῇτε νὰ μοὶ δανείσητε τὸ ποσὸν τοῦτο!

— Εὐχαρίστως.

Τί καλὸς δανειστής! Δὲν ἦτο προτιμότερον ν' ἀπευθυνθῇ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς τοκογλύφους; Οὗτος ἠρκέσθη εἰς μίαν ἀπλὴν ἀπόδειξιν, ἐνῷ οἱ ἄλλοι θ' ἀπῆτουν ἐγγυήσεις. . . ἐγγυήσεις τὰς ὁποίας δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ παράσχῃ, ἐπειδὴ τὸ μέγαρόν του, ὁ πύργος του, ἡ ἐν Νορμανδίᾳ ἔπαυλις δὲν ἀνῆκον πλέον εἰς αὐτόν.

Τοὺς ἵππους τοῦ βαρόνου ἡγόρασεν ὁ Πέδρο Κάστορα καθὼς καὶ τοὺς ἀπολυθέντας δούλους παρέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Πέδρο εἶπεν εἰς τὸν Δεσιμαῖζ.

— Ὅπως ἡ οἰκία μου συσκευασθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἔχω ἀνάγκην ἀκόμη δύο ὑπηρετῶν, ὡς τοὺς ἰδικούς σας ἀγαπητέ μοι βαρόνε, ἐάν ἐτόλμων. . .

— Λοιπὸν;

μάθει ότι ο κουακερισμός τῷ κ. Φρεαρίτου προβαίνει μέχρι και διωξίματος τῶν νυκτερινῶν ἐπισκεπτῶν του.

Στέκεσθε εἰς τὸ κατῳφλι, καὶ ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν Κακούσην· ὁ Κακούσης εἶνε ὁ εἰσάγων καὶ συστήων τοὺς προερχομένους, ὁ γενικὸς διαγγελεὺς, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Διός· ὁ Κακούσης σᾶς ἐνθαρρύνει. Προχωρεῖτε· φθάνετε εἰς τὴν ἐσωτερικὴν θύραν, ἀνεβαίνετε δυὸ τρεῖς σκάλας, ρίχνετε δυὸ τρεῖς ματιαῖς μέσαι Περιδιαβάξουν ἐντὸς τῆς αἰθούσης μερικοί, ἤσυχα ἤσυχα· ἡ εὐρυχωρία ὅλης τῆς αἰθούσης δὲν διαταράσσεται· ὁ κ. Φρεαρίτης εἰς τινὰ γωνίαν φαίνεται σύννους. Προσφέρει· ἐπὶ δίσκου μαστίχα. Τὰ φαινόμενα δὲν εἶνε τόσῳ ἐνθαρρυντικά· ἀλλ' ἐνθυμείσθε τὰ διαδιδόμενα ὅτι ὁ Φρεαρίτης εἶνε ἐπιφοβός, ὅτι ἐργάζεται ὑπογείως, ὅτι δὲν εἶνε παράξενον ν' ἀκούσωμεν ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα καὶ ἀντισυχεῖτε. Λίφνης ἀπέναντί σας παρουσιάζεται τὸ λευκὸν γέλεκον τοῦ κ. Ζυγομαλά· νὰ καὶ μία καλοσημαδίχ, μία καὶ μόνη, στοχάζεσθε, γελάτε καὶ φεύγετε.

Μετ' ὀλίγα βήματα εὗρίσκεσθε πρὸ τῶν δωματίων τοῦ κ. Μελά· ἀπέξω στέκουν πολλοὶ περίεργοι· τὰ παράθυρά του, χαμηλὰ, εἶναι ὀλάνοικτα, ὀλόφωτα· δύναται κανεὶς καὶ ἐξω τοῦ νυμφῶνος νὰ ἀπομένῃ νὰ καμαρώσῃ ἀρκετὰ, ἂν ὄχι τὸν ὑποψήφιον νυμφίον.—μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ νυμφίος αὐτὸς δὲν πέρνει, ἀλλὰ δίδει προίκες εἰς ἀντάλλαγμα τῆς μελλούσης νύφης του,—ἂν ὄχι τὸν νυμφίον, ἀλλὰ τὰ ἐν τῷ νυμφῶνί του, τοῦλάχιστον. Μιμείσθε λοιπὸν τοὺς ἀπέξω,—δὲν ἔχετε καὶ τόσῃν ὀρεξὶν νὰ ἀναπνεύσετε τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς αἰθούσης του,—καὶ περιορίζεσθε εἰς μερικά σουλατσαρίσματα, κατὰ μῖκος τῶν παραθύρων του. Ἄ! ἰδοὺ καὶ ὁ κ. Μελάς, περιερχόμενος τὰ δωμάτια, καὶ συνομιλῶν, παιδρὸς καὶ μὲ χαμόγελο. Καὶ φαίνεται, ἔχει πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του, —ὡς τὸ διεκήρυξε μάλιστα ρητορεύων, —ὡς ἔχει πεποιθῆσιν ὅτι εἶναι πλούσιος. Ἐπιβλητικὴ σιωπὴ ἐπικρατεῖ εἰς τὰ ἐντὸς, ὡς ἂν ἀγορεύῃ ἀόρατός τις καὶ μὴ ἀκουόμενος ὑφ' ὑμῶν

— Θέλω νὰ ζητήσω τὸν θαλαμηπόλον καὶ τὸν ἡνίοχον ὑμῶν.

Ἀκριβῶς πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς ὑπηρετίης ζητῶν θέσιν προσήλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βαρόνου, ἐρωδιασμένος δι' ἐξαιρέτων πιστοποιητικῶν, συνιστῶντων αὐτὸν καὶ ὡς θαλαμηπόλον καὶ ὡς ἡνίοχον. Ὁ βαρόνος παραλαβάνων αὐτὸν, ὅστις ἠδύνατο νὰ πληρῶσῃ διπλὰ καθήκοντα, ἐξφωνοῦμαι ἀκόμη τὸν μισθὸν καὶ τὴν τροφὴν ἑνὸς ὑπηρετοῦ.

— Ἀγαπητέ μοι Πέδρο, ἀπάντησεν εἰς τὸν βραζιλιανόν, τίποτε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀρνηθῶ λάβετε τὸν θαλαμηπόλον καὶ τὸν ἡνίοχόν μου

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἔγεινε. Τὴν ἐπαύριον δὲ ὁ Φριδερίκος, ὁ ἐκπληρῶν τὴν ὑπηρεσίαν θαλαμηπόλου καὶ ἡνίοχου, ἀνελάμβανε τὰ καθήκοντά του, λίαν εὐχαριστημένος, διότι εὖρε καλὴν θέσιν πρὸς τῷ βαρόνῳ Δεσιμαίζ.

Ὁ Βαρόνος ἐβράδυνεν ὅταν ἠδύνατο τὴν μεγάλην καταστροφὴν, ἀλλ' ἐβλεπε μετὰ φρίκης πλησιάζουσιν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ εὗρίσκετο εἰς στενοχωρίας. Οἱ πιστωταὶ του θὰ ἐδείκνυνον τοὺς ὀδόντας, οἱ δὲ κομίζοντες τὰ σεσημασμένα ἐγγράφα κλητῆρες θὰ ἐνεφανίζοντο.

Ἠδύνατο δανειζόμενος ἀπὸ τὸν Πέδρο νὰ ρίψῃ ὀλίγην στάκην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς τοὺς πιστωτάς αὐτοῦ ὑποχρεώσεις του, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἡ βραχυχρόνιος ἀναστολὴ πρὸ τοῦ χεῖλους τοῦ βαράθρου.

Ὁ Πέδρος ἦτο ἀγαθὸς βεβαίως νεανίας, ἀλλὰ τελευταῖον

Δημοσθένης, λέγων· «δεῖ δεῖ χρημάτων, καὶ ἀνευτούτων οὐδὲν ἐστὶ τῶν δεόντων γενέσθαι...» Διακρίνετε μίαν πλευρὰν τοῦ τοίχου κατελιγμένην ἀπὸ βιβλιοθήκη, γεμάτη βιβλία, ἄλλην πλευρὰν ἀπὸ βιβλιοθήκη γεμάτη καπέλλα· φαίνονται κατὰ εἰκόνες, κατὰ ἀνάγλυφα, κρεμάμενα.

Ἀλλὰ τὰ φῶτα δύο μεγαλοπρεπῶν κρεμαστῶν λυχνιῶν, ἐξόχως φωτεινῶν, ὡς νὰ τὰς ὑπέτρεφε λιροῦχον γκάζ, σᾶς θαμβώνει τὰ μάτια, καὶ ἀναγκάζεσθε νὰ ἀπομακρυνήτε, φοβούμενοι μὴ πάθετε ὀφθαλμίαν, καὶ λυπούμενοι διότι τόσῳ βρα χείας καὶ ἀνεπαρκεῖς ἐντυπώσεις συνεκομίσαστε ἀπὸ τὰ σαλόνια τῶν τριῶν.

Ὁνουλολοῦ.

ΛΟΙΜΟΚΛΟΑΡΤΗΡΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πειραιεύς, 28 Ἰουνίου

Ὅτ' ἀνέγνων τὴν ἐν τινι ἐφημερίδι δημοσιευθεῖσαν εἰδήσιν ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἐν τῷ λοιμοκαθαρητίῳ, ἐπαρουσίασε συμπτώματα ὑπόπτα, καὶ ὅτι διετάχθη νεκροψία, ὅτ' ἐξ ἐπιστολῆς φίλου ἐπληροφορούμην ὅτι ἡ τῶν Ἀθηνῶν πόλις ἐταράχθη, καὶ ὅτι ἐκλογεῖς καὶ ἐκλογίνοι στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὸν Μελᾶν καὶ τὸν Σοῦτζον, ὠμίλουν περὶ τοῦ ἀποθανόντος ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ, σατανικὴ τις ἰδέα μὲ κατέλαβε. Τί παράδοξον, εἶπον, οἱ παῖκται καὶ τῶν ἱερῶν ἀκόμη, νὰ ἐπαίξων καὶ μὲ τὸ λοιμοκαθαρητήριον. Μεγίστη, εἶπον, εἶναι ἡ τῶν πνευματῶδων ποτῶν ἐν τῷ τόπῳ παρὰκαταθήκη. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὡς προληπτικόν, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀντιφάρμακον τῆς χολέρας, εἶναι τὸ κονιάκ.

Ἰδοὺ περίστασις μεγάλης κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως. Τίς δὲν θὰ σπεύσῃ ν' ἀγοράσῃ πνευματῶδες ποτόν; Διότι, μὰ τὴν χολέραν, ἀδυνατεῖ τις νὰ πιστεύσῃ πῶς εἶναι δυνατόν εἰς θάνατος τόσον φυσικὸς, ἀνθρώπου τῆς ἐσχάτης τάξεως, κατεσκληρότος, καὶ προαποφασισμένου ὑπὸ τοῦ θεραπεύοντος αὐτὸν ἄλλοτε ἱατροῦ Φραγκοπαναγῆ, καὶ τούτου ἐν τῇ καθάρσει εὗρισκομένου, πῶς εἶναι λέγω δυνατόν νὰ θέσῃ τὴν πόλιν

θὰ τὸν ἐβαρύνετο, ἔπειτα δὲ ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων, καθὼς μάλιστα εἶχε δηλώσει ὅτι προϋτίθετο νὰ διέλθῃ ἐν ἔτος εἰς Μαδρίτην.

Ὁ Δεσιμαίζ δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ὅ,τι ὤφειλεν εἰς τὸν Κάστορα, ἀλλὰ τὰ διάφορα δανεισθέντα ποσὰ ὑπερέβαινον βεβαίως τὰς τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων. Διὰ τὸν Πέδρο, τοῦτο ἦτο ἐλάχιστον, διὰ τὸν βαρόνον ὅμως ἦτο μέγιστον.

— Καὶ μολαταῦτα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν πρῶταν τινὰ ὁ Δεσιμαίζ ἐγειρόμενος, πρέπει νὰ μοὶ δανείσῃ σήμερον ἀκόμη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Εἶχε νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς τοὺς πιστωτάς του ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων.

Ἐνδυθεὶς ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέδρο, ἀλλ' οὗτος ἦν ἀπών.

— Ποῦ ἐπῆγεν; ἠρώσῃτε.

— Νὰ κάμῃ ἐν ταξιδίῳ.

— Ἐν ταξιδίῳ! Ἀλλὰ ποῦ;

— Δὲν μοὶ τὸ εἶπε.

— Πότε θὰ ἐπανεέλθῃ;

— Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

— Ὁ βαρόνος ἀπεσύρθη λίαν δυσηρεστημένος, γρυλλίζων, δάκνων τὰ χεῖλη του.

— Ἀνεχώρησε διὰ δέκα πέντε ἡμέρας, ἔλεγε καθ' ἑκὺν τὸν, τύπτων πυρετωδῶς τὸ ἔδαφος, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ